

ΦΙΛΙΠΠΟΣ

ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

ΥΠΕΡΧΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Πολυφωνικό μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/-ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Φίλιππος Μανδηλαράς, *Υπέροχος κόσμος*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Τόμεκ Γιοβάνης (www.tomek.gr)

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσοπούλου

Σελιδοποίηση: «ΦΑΣΜΑ» Αφοί Καπένη Κ. & Α. ΟΕ

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Φίλιππος Μανδηλαράς, 2015

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2016

Ακολούθησαν οι ανατυπώσεις Μαΐου 2016, Ιανουαρίου 2017, Φεβρουαρίου 2018,

Ιανουαρίου 2019, Ιανουαρίου 2021, Οκτωβρίου 2023

Η παρούσα είναι η όγδοη εκτύπωση, Σεπτέμβριος 2026

ΚΕΤ Α248 ΚΕΠ 516/26

ISBN 978-960-16-6702-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 - FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Φίλε αναγνώστη, αν ψάχνεις ένα μυθιστόρημα με δράση, αγωνία και συνεχείς ανατροπές, καλύτερα να ψάξεις αλλού. Αυτό που κρατάς στα χέρια σου περιέχει όσα ζεις και, κυρίως, όσα σκέφτεσαι κάθε μέρα, δίχως καμιά λογοκρισία.

00:01 πάρκο στην οδό Τσακανάκη,
απέναντι από το νούμερο 23

Ο Φώτης Σαββίδης κρυμμένος πίσω από μια πρασιά,
με το βλέμμα στραμμένο στο διαμέρισμα του πέμπτου ορόφου.

Θα ήθελα να ζω σ' έναν κόσμο όπου ο Cave δε θα είχε τραγουδήσει το «I'll love you till the end of the world» κι ούτε ο Tom York θα είχε σκεφτεί τις συγχορδίες του «Creep». Θα 'θελα να είμαι στιχουργός, τραγουδιστής, μουσικός και ήρωας. Όχι ένας κοινός Φώτης που αύριο έχει μάθημα, το βράδυ αποχαιρετιστήριο πάρτι στο σχολείο και μια εβδομάδα αργότερα εξετάσεις. Δε γουστάρω να είμαι Φώτης.

Θέλω να είμαι ένας τύπος που φτάνει στο Φοίνιξ με την ταλαιπωρημένη του Μάστανγκ και βρίσκει μια πόλη γεμάτη άντρες με ζαλισμένες γλώσσες, μάτια διπλωμένα κι άδεια παντελόνια. Θ' αφήσω το αυτοκίνητο μπροστά στο πρώτο μοτέλ που θα συναντήσω, θα μπω από την πόρτα του μπαρ, αλλά δε θα σταθώ εκεί. Θ' ανέβω στον πρώτο όροφο, όπου ξέρω ότι *μπορεί* να συναντήσω εκείνη. Αλλά εκείνη θα έχει φύγει και στο δωμάτιο που έμενε θα βρίσκεται ένας καραφλός πλασιέ πλαστικών λουλουδιών με μια καραμπίνα στο δεξί του χέρι και τον δείκτη στη σκανδάλη. Πριν όμως προλάβει να πυροβολήσει, εγώ θα 'χω ήδη φτάσει στην κουπαστή, κι από κει θα γλιστρώ κάτω, στο μπαρ. Κι όταν η σφαίρα θα θρυμματίζει τον πολυέλαιο

προκαλώντας μια καταιγίδα κρυστάλλων πάνω από τα αχυρένια κεφάλια των κακοντυμένων θαμώνων, εγώ θα 'χω βουτήξει μέσα απ' την τζαμαρία στον δρόμο. Θρύψαλα από κρύσταλλα και γυαλιά, σπασμένοι καθρέφτες, ξεδοντιασμένα ποτήρια κι άκαπνα μπουκάλια θ' ανακατεύονται με παγωμένες φωνές και φλογισμένα ουρλιαχτά, την ίδια στιγμή που ένας ζητιάνος θα μοιρολογάει το σκυλί του που κείτεται μέρες τώρα πεθαμένο στα πόδια του. Κι εγώ... Ξέρεις τι κάνω εγώ; Θα έχω μπει στο αυτοκίνητο, θα 'χω γείρει πίσω στο κάθισμα και θα σκέφτομαι εκείνη – μόνο εκείνη. Και θα τραγουδάω: «Θα σ' αγαπώ μέχρι το τέλος του κόσμου. Ναι, θα σ' αγαπώ μέχρι το τέλος του κόσμου!...».

Εντάξει, σκατά... Είμαι ένας Φώτης κι αυτό που με κάνει να ξεχωρίζω από όλους τους άλλους Φώτηδες είναι το διαφορετικό επώνυμό μου. Αύριο τελειώνω το γυμνάσιο κι είμαι τρελά ερωτευμένος με την Ελεονόρα, αλλά δεν ξέρω πώς να της το πω όταν υπάρχουν τόσο ηρωικοί και βασανισμένοι τρόποι σ' αυτόν τον κόσμο για να το κάνεις. Και να με τώρα στο παρκάκι, απέναντι από το σπίτι της, να σκέφτομαι τι να γράψω στη μάντρα της πολυκατοικίας της ώστε να την κάνω να καταλάβει πόσο ερωτευμένος είμαι και να πάμε αύριο μαζί στο αποχαιρετιστήριο πάρτι της τάξης... Τρέμω...

Η σακούλα είναι γεμάτη σπρέι. Τ' αγόραζα ένα ένα από διαφορετικά μαγαζιά. Έφτασα μέχρι την πλατεία Βάθη. Δεν ήθελα να με πάρουν μυρωδιά. Έχουμε γεμίσει μπάτσους, μυστικούς και Χρυσανγίτες. Γιατάκι δεν είμαι, πάντως, που λέει ο Αντώνης. Ούτε χέστης. Απλά δε θέλω μπλεξίματα – ειδικά σήμερα.

Σκέψου να με μπουζουριάσουν και να τη βγάλω στο τμήμα μέχρι να 'ρθει να με πάρει ο πατέρας μου! Και φυσικά, εγώ δεν πρόκειται να τους πω τι έχω έρθει να κάνω με τα σπρέι (γιατί θα γίνω ρόμπα στην Ελεονόρα) κι αυτοί μπορεί να σκεφτούν ότι τα σπρέι είναι για ξεστράβωμα κι ότι, τελικά, είμαι ένα κοινό κλεφτρόνι και... έλα δω, κύριε Σαββίδη, να μας εξηγήσεις τι έκανε ο γιος σου μες στη νύχτα στο παρκάκι, μπροστά από την κυριλέ πολυκατοικία. Ή μήπως είσαι ματάκιας, ρε, κι έπαιρνες μάτι καμιά γκόμενα στην πολυκατοικία, ε; Ξέρεις καμιά από την πολυκατοικία, ρε τσογλάνι, και ξημεροβραδιάζεσαι εκεί για να παίρνεις μάτι; Λέγε, ρε!

Οκέι, ξέφυγα. Πάμε για ένα μουσικό διάλειμμα, διαφημίσεις και τέτοια...

Καλά που έχω την κιθάρα. Την παλεύω από τα δώδεκα, αλλά μόλις τώρα μπήκα στα ωραία. Δε στραμπουλάω πια τα δάχτυλα και μπορώ να βγάλω και κομμάτια δίχως να διαβάζω παρτιτούρες. Έτσι έβγαλα και το «Creep». Εντάξει, δεν είναι τίποτα φοβερές οι συγχορδίες, αλλά εμένα μου αρέσουν τα κραντσαρίσματα στο ρεφρέν, εκεί που λέει ο τύπος πως είναι creep και weirdo. Τα έχω σκεφτεί πολύ τα λόγια και μου 'χει περάσει από το μυαλό μήπως η Ελεονόρα πιστεύει ότι είμαι κι εγώ creep και weirdo, αλλά δε νομίζω. Μια χαρά παιδί είμαι, απλώς ντρέπομαι, ρε γαμώτο.

Μου 'βαλε φτιίλια μια μέρα ο Αντώνης: «Μήπως τελικά φοβάσαι τη χυλόπιτα» είπε «γι' αυτό δεν της μιλάς;».

«Όχι, δεν τη φοβάμαι, άσε που δε νομίζω ότι θα μου ρίξει χυλόπιτα. Απλώς δεν αντέχω να την κοιτάζω στα μάτια» λέω.

Παραλύω. Προχτές με ρώτησε κάτι άσχετο για τα Αρχαία κι εγώ ένιωσα να παραλύουν τα σωθικά μου. Μούδιασα ολόκληρος. Τελικά, της απάντησε ο Αντώνης, αλλά αυτή ήθελε την απάντηση από μένα. Έτσι κατάλαβα τουλάχιστον – μπορεί να ήταν και ιδέα μου.

«Τι κοιτάς σα χαζό και δεν της απαντάς;» μου ψιθύρισε ο Αντώνης. «Και μετά θες κι άλλα... Πώς θα της μιλήσεις, ρε φίλε; Με τη νοηματική;»

Φίλε Αντώνη, δεν ξέρεις τι ιδέα μου έδωσες! Με έσωσες, λέμε!

Κάθισα και σκέφτηκα. Ένα βράδυ, δύο βράδια, τρία. Σκεφτόμουν κι έπαιζα διάφορα σενάρια. Μαζί και μουσικές. Η μητέρα μου κάτι κατάλαβε. Δεν της ξεφεύγουν αυτά.

«Δε μας φτάνουν τα πάρτι μέσα στις εξετάσεις, έχουμε και έρωτες τώρα!»

Άκου τι είπε το άτομο! Εγώ, φυσικά, Γιαπωνέζος. «Ποιους έρωτες και τέτοια – άγχος είναι για τις εξετάσεις».

Ναι, καλά... Σιγά μη με πίστεψε. Δεν έγινε και τίποτα όμως. Είναι εντάξει οι δικοί μου. Κι ευτυχώς δεν ήταν σπίτι κανένας άλλος, να μ' αρχίσουν στο δούλεμα... Το σημαντικό πάντως είναι ότι βρήκα τον τρόπο για να της το πω δίχως να μπλέξω με λόγια και ντροπές. Για την Ελεονόρα μιλάω.

Είπα στον Αντώνη για τα σπρέι και τα λοιπά και με πήρε στο ψιλό. «Αφού δυσκολεύεσαι να της το πεις στα ίσια, γιατί δεν της στέλνεις ένα sms, ένα μήνυμα στο facebook, ένα μέιλ. Τι τα θέλεις τα γκράφιτι νυχτιάτικα; Άσε που μπορεί να σε τσακώσουν και μετά τρέχα γύρευε... Τι το ταιλαιπωρείς το πράγμα;»

Δε θυμάμαι τι του απάντησα. Πάντως, τίποτα απ' αυτά που μου πρότεινε δεν είχαν το ειδικό βάρος που ζητούσα.

«Κατάλαβα» συνέχισε ο Αντώνης «θέλεις να έχει παίδεμα – έτσι; Σαν τις μουσικές που ακούς. Σαν τα κείμενα που γράφεις. Ή σαν το μπάσκετ. Αν δεν έχει μαρκάρισμα, ντρίπλα ή τζαμ σουτ, δε θα το βάλεις το καλάθι! Δίκιο δεν έχω;».

Δίκιο είχε, αλλά *τόρα* τι κάνω; Και, κυρίως, τι γράφω; Στην αρχή σκεφτόμουν να της αφήσω κι ένα γράμμα στο γραμματοκιβώτιο, ώστε να είναι ξεκάθαρο ποιος το έγραψε και τι θέλει, αλλά με έκραξε ο άλλος. «Όχι και γράμμα, ρε Φώτη. Πολύ αρχαίο. Ούτε ο πατέρας μου δεν τα έκανε αυτά».

Εντάξει, με έπεισε, αλλά τι κάνω τώρα; Το φέρνω από δω, το φέρνω από κει, αλλά δε μου βγαίνει. Μόνο με τις λέξεις και το τραγούδι μου βγαίνει εμένα, φίλε, αλλά δε γίνεται να τραγουδάω νυχτιάτικα κάτω από το μπαλκόνι της. Ρωμαίος και Ιουλιέτα, ας πούμε. Εδώ πάμε στην εποχή των Παγετώνων πια...

Έχω μια φαντασίωση. Πως είμαστε μαζί κι εκείνη είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, με τα μαλλιά της λυτά πάνω στο κίτρινο μαξιλάρι με την μπλε τρέσα. Εγώ κάθομαι δίπλα της και της τραγουδάω. Αυτή διαβάζει το τετράδιό μου. Άσε, τρέλα, σου λέω. Έχω φτιάξει ολόκληρο play list. Θες Cave, θες Radiohead, θες Smashing Pumpkins, Placebo, P.J. Harvey, Coldplay – χαμός. Εννοείται πως έχω πιάσει την γκάμα των αγαπημένων της. Εγώ είμαι πιο κλάσικ: Zeppelin, Purple, παλιοί Sabbath, Hendrix και τέτοια... Να ένας λόγος που μ' αρέσει η Ελεονώρα – ότι ακούει ροκ. Όχι τα καγκουρίστικα που ακούνε οι άλλες...

Να, μου 'ρθε τώρα η εικόνα από τη μέρα που έμαθα τι μουσική ακούει. Παίζαμε μπάσκετ κι εκείνη έκοβε βόλτες πάνω κάτω στην αυλή. Έτσι κάνει πάντα, κι άντε μετά να παίξει κανείς συγγεντρωμένος. Αφού με έχουν πάρει γραμμή κι οι άλλοι και με πιάνουν στο ψιλό κάθε φορά που είναι έξω η Ελεονόρα. Η δικιά μου και τέτοια. Εντάξει... Ξαναγυρνάω στο περιστατικό: έκοβε βόλτες κι εγώ έκανα ένα τζαμ σουτ για τα πανηγύρια μπροστά στον Καραδήμο, που μου ρίχνει μισό κεφάλι και βάλε. Ε, με τάπωσε ο άλλος, έχασα εγώ την ισορροπία μου κι έπεσα δυο τρία βήματα πίσω, στα πόδια της. Τρόμαξε αυτή, άφησε να πέσουν τ' ακουστικά στους ώμους της, μάζεψε το μαλλί με το αριστερό της χέρι κι έσκυψε από πάνω μου να με ρωτήσει αν χτύπησα. Δεν είχα χτυπήσει, αλλά ήμουν έτοιμος να λιποθυμήσω. Όχι από το πέσιμο, πάντως. Με έσωσε ο Cave και το «Do you love me» που ακουγόταν μέσα από τα ακουστικά. Σήκωσα τα μάτια και την κοίταξα για ένα απειροελάχιστο κλάσμα του υποδευτερολέπτου ψελλίζοντας: «Ωραία μουσική ακούς». Χαμογέλασε, μου επιβεβαίωσε αυτό που δεν της είπα ποτέ (ότι δε χτύπησα, τελικά), σηκώθηκε, έβαλε τα ακουστικά και συνέχισε τους γύρους της... Μετά απ' αυτό, ξεσκόνισα όλη την ίντι σκηνή από το '80 και μετά...

Μα καλά... Πώς δεν το σκέφτηκα τόση ώρα; «Do you love me (like I love you)». Να τι θα της γράψω. Κι από κάτω: «Έλα μαζί μου αύριο». Όχι, όχι – βλακεία αυτό. Θα καταλάβει όμως ότι είμαι εγώ ή μήπως να βάλω κι ένα Φ από κάτω; F, καλύτερα. Μπα, τίποτα, καλύτερα... Ίσως την ημερομηνία μόνο... Ε;...

Και τι χρώματα να χρησιμοποιήσω;...

Μήπως...

Άσε καλύτερα...

Ουφ...

Βλέπει κάποιον να ξεκλειδώνει την εξώπορτα της πολυκατοικίας
και να βγαίνει έξω. Κρύβεται πίσω από την πρασιά.

Οχ, κάποιος βγαίνει από την πολυκατοικία... Πού
πάει, ρε γαμώτο, τέτοια ώρα; Σαν γυναίκα μοιάζει... Μή-
πως πηγαίνει τα σκουπίδια; Ναι, κρατάει μια σακούλα, νο-
μίζω... Μπορεί να είναι και άντρας... Κάτσε, κάτσε, κοιτάει
προς τα δω... Γαμώ την ατυχία μου μέσα. Τι κάνουμε τώρα,
Φώτη;...

00:35 έξω από την πολυκατοικία
της οδού Τσακανάκη 23

Η **Ελεονώρα Φίκαρη** κοιτάει προσεκτικά γύρω της.

Είναι κάποιος στο παρκάκι ή κάνω λάθος; Αχ, μη μου κά-
νετε τέτοια βραδιάτικα και παραλίγο να με πάρει ο ύπνος
με τους δικούς μου. Σήμερα βρήκαν να το ξενυχτήσουν!
«Τέτοιες ταινίες δε γυρίζονται σήμερα, παιδί μου!» Ο Νο-
νός. Εντάξει, αλλά έλα που δε θα έχω άλλη ευκαιρία... Τε-
λευταίο βράδυ σήμερα. Από αύριο πέταξε το πουλάκι...

Λες να 'ναι κανένας ανώμαλος;... Παναγιά μου! Ευτυ-
χώς έχω το κατσαβίδι μαζί μου. Δε φοβάμαι... Μπορεί να
'ναι και κανένας άστεγος. Αλλά σιγά μην έρθει να κοιμη-
θεί εδώ – θα τον φάνε οι Χρυσανγίτες... Όποιος κι αν εί-
ναι, πάντως, γιατί κρύβεται; Ρε, πού έμπλεξα... Δε φοβά-
μαι πάντως. Το καλό είναι ότι δεν μπορεί να καταλάβει αν
είμαι άντρας ή γυναίκα. Καλή ιδέα το σκουφί κι η κα-
μπαρντίνα του μπαμπά. Σκάω, βέβαια, αλλά εντάξει...
Όχι, όχι – δε φοβάμαι. Θα προχωρήσω στη μέση του δρό-
μου και θα σταματήσω απότομα στην επόμενη γωνία να
δω αν με ακολουθεί. Δεν ξέρεις ποτέ... Πάω...

Δε φοβάμαι. Δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φο-
βάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι. Δε φοβάμαι δε
φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι
δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι. Δε φοβά-

μαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φο-
βάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε φοβάμαι δε
φοβάμαι δε φοβάμαι.

Δύο λεπτά αργότερα, γωνία Ζάγκαλου με Θεοχάρη. Η Ελεονόρα μόνη.

Κανείς...

Λες να ήταν ιδέα μου, τελικά;

Κανείς! Ουφ...

Πέντε λεπτά αργότερα, πεζόδρομος Γυμνασίου και Δαγκλή,
δίπλα στο γυμνάσιο. Η Ελεονόρα μπροστά σ' ένα καφετί
Τογιότα Κορόλα δεκαπενταετίας.

Εδώ είμαστε... Οι δυο μας τώρα, Μακαρινέ! Να δω τι
θα λες αύριο, που θα βρεις το αυτοκινητάκι σου δίχως λά-
στιχα. Να δω πώς θα ξεσπάσεις τα νεύρα σου που ούτε
αποβολή δε θα μπορείς να δώσεις ούτε να προσβάλεις και
να ειρωνευτείς, γιατί όλοι θα σε γράφουν. Αύριο τελειώ-
νουμε, παλιομαλάκα, κι εσύ θα μείνεις χωρίς αυτοκίνητο
γιατί, εκτός από τα λάστιχα, θα σ' το περάσω κι ένα χερά-
κι άκουα φόρτε για να μας θυμάσαι. Κι ίσως και να σου
γράψω και κάτι πάνω στο καπό. Κάτι που να πονάει, όπως
τα λόγια σου όταν με ξεφτίλισες μπροστά σ' όλους επειδή
έτυχε να έχω δεύτερη φορά περίοδο σε έναν μήνα ή όταν
άργησα να μπω μετά το διάλειμμα, οπότε μ' έστειλες πίσω
να συνεχίσω το «αυτιστικό μου πέρα δώθε» στην αυλή. Να
πονάει όπως τότε που ειρωνεύτηκες την Αντεσίνα για το
χρώμα της, τη Χριστιάνα για τα κιλά της, την Ιωάννα για
τη μουγγαμάρα της, τον Άρη για τα σπυράκια του και τον
Αρτίν για το ύψος του. Ποιος είσαι εσύ, γυμναστή της δε-
κάρας, που θα τολμήσεις να προσβάλεις τους άλλους επει-
δή είναι διαφορετικοί από σένα; Και δε στέκομαι στο ότι

είμαστε μαθητές σου κι εσύ –και καλά– παιδαγωγός... Ποιος είσαι εσύ που θα ξεφτιλίσεις τον Πολυχρόνη επειδή δεν μπορούσε να κάνει πους απς και τολμάς ν' ακουμπάς το βρομοπόδαρό σου στην πλάτη του εμποδίζοντάς τον να σηκωθεί; Ποιος είσαι εσύ, ρε Ελληναρά, που θα του πεις «Έλα, μαυράκο, σήκω τώρα, να δούμε αν αξίζεις τα λεφτά σου!»; Καλά έκανε ο Αντώνης που πετάχτηκε και σου ζήτησε τον λόγο... «Γιατί, αγορίνα μου, θίχτηκες;» του 'πες με το υφάκι που σπάει κόκαλα. «Όλοι θιχτήκαμε» πετάχτηκα εγώ. Άντε γαμήσου, παλιομαλάκα! Γελοίει! Σκουλήκι!... Που θα μου πεις εμένα «κάτσε στ' αυγουλάκια σου, Φίκαρη, αλλιώς θα φροντίσω να μη δεις λύκειο του χρόνου». Εκφοβιστή! Φασίστα!

Δεν τους αντέχω κάτι τύπους σαν κι εσένα, Μακαρινέ – με τρελαίνουν. Θέλω να εξαφανιστώ, να εξαϋλωθώ και να ξυπνήσω κάτι άλλο, κάπου αλλού. Πλαγκτόν στον ωκεανό, ας πούμε, ή γάτα σε Κυκλαδονήσι. Πλαγκτόν, για να μην έχω ανάγκες, να μη σκέφτομαι και να μη νιώθω. Να πηγαίνω μόνο όπου με πάει το ρεύμα. Και γάτα, για να κοιμάμαι στον ήλιο και να βγαίνω το βράδυ για κυνήγι. Να κυνηγάω μαλάκες σαν κι εσένα. Κι έπειτα να τους απολαμβάνω ζεστούς ζεστούς με θέα την ανατολή.

Θυμάσαι, σιχαμερέ υπάνθρωπε, τότε με τον ψυχάκια που πήγε να με σκοτώσει εδώ έξω;... Θυμάσαι που, για να σταματήσει, έπεσαν επάνω του ο Κούρτης με τον Μαστραπά, ενώ εσύ υποτίθεται ότι τσέκαρες τα δίχτυα στις μπασκέτες για τον αγώνα της επόμενης μέρας; Θυμάσαι πώς αντέδρασες όταν είδες τον Μαστραπά να με σηκώνει όρθια και να μ' ακουμπάει ξεψυχισμένη στο κωλοαντοκίνητό σου; Μήπως θυμάσαι τι είπες; Ε;... Είπες: «Να προσέ-

χουμε λιγάκι το αυτοκίνητο, κύριε Μαστραπά». Σαν να μην είχε γίνει τίποτα δηλαδή. Κι όταν την επόμενη μέρα βρήκες στον τοίχο σου τη γελοιογραφία που είχε κάνει η αδερφή της Τατιάνας, λύσσαξες, γιατί διαπίστωσες ότι είχε γίνει viral σε χρόνο μηδέν με κάτι εκατοντάδες λάικ, ενώ εσύ δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα για να την εξαφανίσεις... Εντάξει, τους τάραξες στις ασκήσεις τις επόμενες μέρες, αλλά ποιος νοιάστηκε; Εκδίκηση, Μακαρινέ – εκδίκηση!

Ναι, σε κοιτούσα χτες στο διάλειμμα. Σε κοιτούσα που έτρωγες τυρόπιτα δίχως να νοιάζεσαι για τα φύλλα που έπεφταν στη λιγδιασμένη φόρμα σου. Σε κοιτούσα που άλεθες την τυρόπιτα στον σκουπιδοφάγο που 'χεις για στόμα και σ' έβλεπα που, μαζί μ' αυτήν, θα ήθελες να αλέθεις και την Κέλλυ, που εκείνη την ώρα έτυχε να φτιάχνει το σουτιέν της μέσα από το φανελάκι που φορούσε. Σε κοιτούσα κι ανατρίχιαζα με τις σκέψεις που έβλεπα να κάνεις. Η Κέλλυ δεν είναι κολλητή μου και δε μ' αρέσει καθόλου το λαϊκοπόπ στιλάκι της που συνδυάζει Τζένιφερ Λόπεζ με Κατερίνα Σتيκούδη. Όπως και να 'χει όμως, εμένα δε μουκάθεται καλά να βλέπω έναν λιγούρη πενηντάρη να ξερογλείφεται. Ναι, Μακαρινέ, πήγα δίπλα της, έβαλα τ' ακουστικά μου και της είπα δείχνοντάς σε με το δάχτυλο ότι την κοιτάς σαν ξερολούκουμο. Αυτή αμέσως γύρισε και σε είδε που την κοιτούσες αποχαυνωμένος και μετά είπε ένα μεγαλόπρεπο «Μπλιαξ! Θα ξεράσω». Οι άλλες σκάσαν στα γέλια. Εγώ έβαλα τ' ακουστικά μου και συνέχισα τη βόλτα μου, αλλά εσύ μου την είχες στημένη. Με περίμενες στη δεύτερη μπασκέτα, με ρώτησες τι είπα στην Κέλλυ και γιατί σε έδειξα, εγώ σου απάντησα ότι δε χρειάζεται να ξέρεις και μετά είχαμε τη γνωστή εξέλιξη: απειλές,

ειρωνείες, ξανά απειλές, γραφείο Αφεντούλη, αίτηση για αποβολή – «υπερβάλλετε, κύριε Μακαρινέ, αφήστε ήσυχα τα παιδιά, μέρες που είναι» και τέλος. Θεά η Αφεντούλη! Νομίζω ότι κανείς δεν κατάλαβε τι έγινε, αλλά εγώ είπα πως φτάνει πια, ως εδώ! Θα εκδικηθώ. Θέλω την τελευταία μέρα στο σχολείο να γελάει όλος ο κόσμος μαζί σου, Μακαρινέ. Κι εσύ να είσαι ανήμπορος να αντιδράσεις, γιατί δε θα 'χεις καμιά εξουσία πάνω μας, θρασύδειλο σκουλήκι!

Την πλησιάζει ένα λευκό σκυλί. Η Ελεονώρα σκύβει και το χαϊδεύει αρκετή ώρα. Το σκυλί έχει πέσει ανάσκελα στο πεζοδρόμιο και βγάζει χαρούμενα αλυχτίσματα.

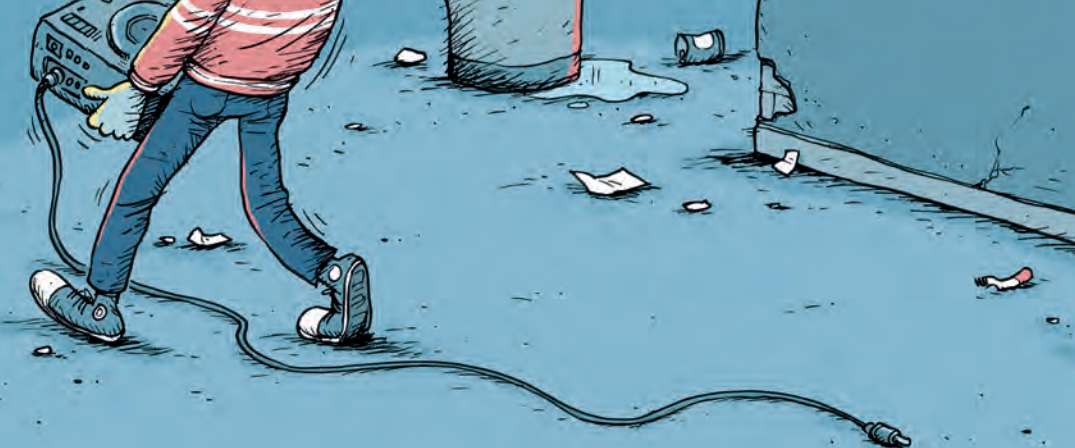
Μόλις σκέφτηκα ότι ίσως και να κάνω κάποιο λάθος εδώ... Ότι ίσως, τελικά, να παρασύρομαι από τη μανία μου εναντίον του και ετοιμάζομαι να κάνω κάτι για το οποίο θα μετανιώσω αργότερα. Όχι, όχι, δεν τον συγχωρώ, αλλά να... βγαίνω από το σώμα μου και πάω απέναντι, πίσω από τα κλειστά παντζούρια. Είμαι μια φοβισμένη γιαγιά που μένει στον πρώτο και σηκώθηκε νυχτιάτικα να πιει λίγο νερό γιατί της πέσαν βαριά τα γιουβαρλάκια. Κοιτάει μέσα από τις γρίλιες και τι βλέπει; Μια φιγούρα με καμπαρντίνα και σκουφί μπροστά σ' ένα αυτοκίνητο, με μια κατσαβιδάρα στο χέρι. Τι συμπεραίνει; Ότι πρόκειται για διαρρήκτη. Ή για τραμπούκο που πάει να βανδαλίσει. Αυτά. Δε λέω, καλή η ηδονή της εκδίκησης, αλλά σε τι διαφέρει από έναν κοινό βανδαλισμό του τύπου «τσαντίστηκα που έχασε η ομάδα μου και τα σπάω»; Μήπως γίνομαι ξαφνικά ένας κάγκουρας σαν κι αυτούς που με τσαντίζουν κάθε Κυριακή; Μήπως γίνομαι σαν τον καθένα που πάει και τα σπάει με το παρεάκι του για να ξεσπάσει;...

Αυτό μου έλειπε τώρα, να έχω τύψεις και για τον Μα-
καρινό...

Αλλά να τον αφήσω ατιμώρητο, δε μου πάει...

Προσέχει κάποιες σκιές που πηδάνε τα κάγκελα
από την άλλη μεριά του σχολείου.

Μα, τι γίνεται στο σχολείο;... Ποιοι είναι αυτοί;... Τι κά-
νουν στο σχολείο νυχτιάτικα;...

Ένα πάρτι που κανείς δε γνωρίζει αν τελικά
θα πραγματοποιηθεί δίνει την αφορμή σε
δεκατέσσερις εφήβους από την κρυμμένη
μεριά της πόλης να έρθουν πιο κοντά,
να συγκρουστούν, να φιλοσοφήσουν,
να εκμυστηρευτούν, να ερωτευτούν και,
πάνω απ' όλα, **να ονειρευτούν**.

Να συνειδητοποιήσουν, τελικά, ότι ζουν
σ' έναν **υπέροχο κόσμο** μόνο και μόνο
επειδή μπορούν να κουρδίζουν κάπου κάπου
το «**ΕΓΩ**» τους στην κλίμακα του «**ΕΜΕΙΣ**».

Ένα μυθιστόρημα αγαπσιάρικο, ταξιδιάρικο,
ειλικρινές και τολημρό, που αποπνέει μια
τρελή τρελή αισιοδοξία!

ΒΡΑΒΕΙΟ λογοτεχνικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-6702-7

Βονθ. κωδ. μπχ/σπς 10702